

Bálint Róbert Zoltán

A biztos támasz: a változatlan szeretet

„»Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg« – így szól az Úr.» (Ézs 46,4)

Kedves Testvéreim!

A változás életünk része. Már a megfogadás pillanatától beindul egy fejlődési folyamat, melynek eredménye a gyermek születése. S e világra sírva magunkat további változáson esik át testünk. Először növekszünk, erősödünk, fejlődünk, hogy aztán erőnk teljét elérve ez a folyamat visszafelé forduljon, míg végül testünk halála után porrá válva egyesülünk az anyaggal, újra részeseivé válva a mindenségnek.

Nemcsak testünk, külső emberünk, hanem a lelkünk, belső emberünk is változik. A személyiségfejlődés folyamatában alakulunk, formálódunk jókká vagy gyarlókká, felelősségteljes barátokká vagy megbízhatatlan cimborákká, nemesedünk család és közösségmegtartó erőkké, vagy satnyulunk a körülöttünk élők számára haszontalan, megtévelyedett lelkekké. Ki-ki a maga módján, de mindannyian változunk.

Változik a világ is körülöttünk: a mindennapi életkörülmények, a társadalmi folyamatok, a lehetőségek, s velük együtt a kihívások, a megoldandó feladatok is.

Vajon jó-e ez a változás az életünkben? Meglehet, hiszen változás nélkül nincs fejlődés. Még a legnagyobb változásra is szükség van néha. Hiszen az visz előre. Ugyanakkor tagadhatatlan ténye is mai életünknek. Számolni kell vele. Azonban minden változás csak akkor egészséges, ha annak folyamatában emberi integritásunkat, emberi méltóságunkat meg tudjuk őrizni. Vagyis: minden végbemenő változás ellenére az ember lelkileg kiegyensúlyozottan, biztonságban tudja magát érezni. Ebben a folyamatos változásban tehát szükség van valami változatlanra: Arra, hogy változatlanul biztonságban érezhessük magunkat.

Az Ézsaiás próféta könyvéből felolvasott bibliai vers kezdetén Isten kijelenti változatlanságát: ugyanaz maradok. Egy egész életen át, a ti egész életetekén át, egészen vénségetekig ugyanaz maradok! Isten változatlansága, egy olyan állandóan változó világban, melyben mi ma élünk, biztos pont, ahová a hívő ember

visszatérhet. Ez a változatlanság az ő szeretetére, népéhez való ragaszkodására vonatkozik. Ő ugyanúgy szeret minket, mindig. Ez soha nem változik. Isten csodaszép vallomása ez. Olyan vallomás, mintha a gyermekét szerető szülő legszebb gondolata fogalmazódna meg: „*En alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.*” A tévelygő népét féltőn szerető Isten szólal meg, aggódva, dorgálón, de egyben bátorítva is. Az Ő változatlan szeretetére mindig számíthatnak. És ha ez így van, történjen bármi, bármilyen újat is hozzon az élet, bármennyit is változzék a világ, a hívő embernek van biztos támasza: a szerető Isten.

Vajon másnak is ugyanígy támaszkodhatunk szeretetére? Más is így nyújt számunkra biztonságot?

Kedves Testvéreim! Ha végig tekintetek életetekben, számot adhattok arról, hogy miként változik életünkben a biztonságnak ez a megélése.

A gyermekkorban mi jelenti a biztonságot? Szüleink szeretete, szüleink jelenléte. Bárki is bántson, bármi is fájjon, édesanyánk, édesapánk ölelése, támogatása mindent felülmúló biztonságot ad. Boldogtalan az a gyermek, aki nem kapja ezt meg.

Ifjú korban szüleink mellett az álmainkban velünk tartó, megbízható igaz barátok nyújtják a biztonságot. Ez életünkben a legnagyobb változás időszaka. Ha ilyenkor nincsenek mellettünk megbízható emberek, könnyen vakvágányra kerül életutunk.

Felnőtt korban, a mindennapi betevő falat megléte mellett, a megértő társ, a békességes hajlék – ahova behúzódom, védve érzed magad a világ terheitől – ad biztonságot, a családi tűzhely melege, mely nemcsak hőt, hanem szeretetet is sugároz. Mekkora veszteség, ha ebből semmi nem jut Számodra!

Idős korban ki nyújtja az embernek a biztonságot? A gyermekek? Az unokák? Isten? Ennek a kérdésnek a megválaszolása nemcsak az idős emberek szempontjából fontos, hanem a fiatalabb, felnövő nemzedék szempontjából is. Mindannyiunk számára életbe vágó, mert az a világ, ahol az öregek biztonságban vannak, egy életképes világ. Attól lesz életképes, hogy a kölcsönös tisztelet és egymás megértésének az építőkővé épül fel. Mert ez egy olyan világ, ahol tudomásul veszem: az élet nem velem kezdődik, hanem – József Attila szavaival fogalmazva – „*Előttetek egy ember ment el / S utánatok is jön egy ember...*”, s azért tisztelek minden nemzedéket, mert tudom, hogy életem során, ha Isten élni enged, én is minden nemzedék sorsában osztozni fogok: vagyok gyermek és leszek ifjú és idős; felnőtté váltam, de leszek élemedett korú; az élet útját már bejártam, s tudom, milyen szeretetkereső gyermeknek lenni, tudom, hogy milyen a mindennapi betevőért küzdeni, és érzem, ahogy az idő előrehalad életemben, úgy van mind nagyobb szükségem gyermekeim, unokáim szeretetére, segítségére.

Tudatosult már benned Testvérem? Én, Te, csak egy láncszem vagyunk ebben egy végtelenbe nyúló láncban. De az csak addig tarja meg folytonosságát, amíg meg nem szakítjuk: azaz, ha csak a jelenben élünk, és nem törődünk azzal, aki előttünk jár(t) és azzal, aki utánunk jön, ha magunknak valók vagyunk, az élet eme tiszteletre és megbecsülésre épülő folytonosságát, a végtelenbe haladó láncszem folytonosságát megszakítjuk.

Elöttem, előtted, előttünk egy ember ment el, s utánam, utánad, utánunk is jön egy ember... Ezeket az embereket csak akkor tudom megtisztelni, ha közel maradok hozzájuk, nemcsak testi közelségben, hanem lelki közelségben is: átérem életük örömét és bánatát, nehézségét és áldását. Velük élek, örvendek, tűrök és szenvedek – ahogy házassági fogadalmunkban szoktuk mondani –, mert ők is velem élnek, örvendenek, tűrnek és szenvednek. Mert sorsomat az övékkel közösnek látom, s mert sorsukat az enyémmel közösnek látják.

Elöttem egy ember ment el, s utánam is jön egy ember... Talán ez így túl távolinak tűnik... Akkor fogalmazunk másképp, hogy jobban megértsük mindannyian: előttem járt nagyapám és nagyanyám, édesapám és édesanyám, mellettem ott van, a társ, a férj a feleség, akivel együtt járok az úton, s utánam jönnek gyermekeim és unokáim – szemem fényei. Fogom a kezüket, tartom a lelküket, mert az anyémek, véreim. Közelükben vagyok.

Az emberi érzést, a tiszteletet a közelség tudja megtartani. Az, hogy tudunk egymásról. Figyelünk egymásra, miként Isten is számon tart minket. Isten közelség: „*Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg*” – vallja meg az embernek. Sorsot vállalok veled úgy, hogy ragaszkodásom soha meg nem szűnik. Isten közelség. Jézus, a mi tanítómesterünk a távolságtartó, érinthetetlen és megláthatatlan Isten helyett, az Atyát, a szerető Istent mutatta meg. Azt az Atyát, aki szeretetével érintette meg az ember lelkét. Ennek az Istennek közelsége életet ad. Egymás közelsége is életet ad, ha szeretettel és törődéssel van áthatva. A közelség emberibbé tesz, jobbakká tesz. Mert engedi, hogy meglássuk, s ezáltal jobban megértsük egymást.

Ahhoz, hogy ez örökké változó világban biztonságban érezhessük magunkat, szükségünk van valami változatlan bizonyosságra. Annak bizonyosságára, hogy nem vagyunk egyedül: Velünk van a maga közelségével és változatlan szeretetével az Isten, és velünk vannak azok, akik előttünk jártak, akikkel együtt lépdelünk az úton, és azok, akik utánunk jönnek.

Kívánom, Testvéreim, hogy ezt a közelséget érezzétek meg mindennapjaitokban. Azt a közelséget, mely életet ad, mely örömet szerez. S érezzétek magatokénak a biztatás: „*Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.*” Ámen.